

beregne paa at bringe Arbejderne til og fra deres Arbejdssted paa Tider, hvor Befordringen ikke vil træde hindrende i Vejen for Statsbanernes øvrige Befordringsopgaver. Under saadanne Forhold har Udvalget ment, at man kunde meget vel stille sig sympatetisk over for Forslaget, der oprindelig skriver sig fra Udvalgets socialdemokratiske Medlemmer, og give en saadan Bemyndigelse til Statsbanerne. Hvor megen praktisk Betydning dette Forslag vil faa, skal jeg naturligvis lade staa hen. Det er jo en kendt Sag, at Cyklen er bleven et saa almindelig brugt Befordringsmiddel ogsaa i Arbejderkredse, at det vel kunde være tvivlsomt, om en Regel som denne vilde faa saa stor Betydning her i Landet som andetsteds. Jeg tør ikke udtale nogen bestemt Mening derom. Udvalget har heller ikke paa nogen Maade villet paalægge det som en Pligt, det har ønsket at opstille det som en Bemyndigelse til at gøre et Forsøg, men et Forsøg, som vi stole paa vil blive gjort.

Endelig er der Forslaget under Nr. 17, som er udgaaet af Udvalgets Initiativ. I Forslaget fra Regeringen hedder det i § 1 Lit. A. om Reglerne for Fribefordring, at Ministeren er berettiget til at afslutte Overenskomster om Fribefordring med andre inden- eller udenlandske Befordringsinstitutioner, ved hvilke det altsaa forudsættes, at der ydes et Vederlag til Gengæld for den fri Befordring, som Statsbanerne give. Til dette har Udvalgets overvejende Flertal stillet Forslag om en Bemyndigelse for Regeringen til at slutte Overenskomster med en Magt, som i Betydning og Indflydelse og Vælde absolut staaar paa Højde med de inden- og udenlandske Befordringsinstitutioner, hvorom der er Tale, nemlig med Dagspressen. Der gives altsaa Ministeren Ret til at indrømme Dagspressen fri Befordring mod, at Dagspressen til Gengæld optager Meddelelser angaaende saavel ordinære Togplaner som ekstraordinære. Paa dette Punkt er Dagspressen for Øjeblikket stillet saaledes med Hensyn til Fribefordring, at Provinsredaktører, og kun disse, have Ret til Fribefordring til Pressemøder og desuden Ret til fri Befordring naar som helst til og fra Kjøbenhavn. Det er denne Ret og ikke nogen mere yderliggaaende Ret, som det er Meningen med nærværende Bestemmelse at bevare for Pressen, og da Pressen saa til Gengæld for dette vil overtage en Forpligtelse, som den nu ikke har, og som det vistnok maa anses for at være i Statsbanernes Interesse, at den vilde paatage

sig, saa har et overvejende Flertal inden for Udvalget anset det for ønskeligt at give Regeringen en Bemyndigelse hertil. Jeg tror at turde sige, at naar to Medlemmer af Udvalget ikke kunne slutte sig dertil, har det ikke været af Uvillie mod selve det foreliggende Forslag, men fordi de 2 ærede Medlemmer, Udvalgets meget ærede Formand (Bluhme) og det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen), under Nr. 19 have stillet et selvstændigt Forslag med Hensyn til Ordningen af Fribilletter og Fribefordringsvæsenet inden for Statsbanerne.

Om dette Forslag, Nr. 19, ønsker jeg for mit Vedkommende allerede nu at bemærke — og jeg tror at turde tale paa fleres Vegne — at i og for sig har dette Forslag, der er i ret nøje Overensstemmelse med Jernbanekommissionens Indstilling, min og flere andre Udvalgsmedlemmers Sympati, og saafremt den højtærede Minister for offentlige Arbejder skulde udtale, at Forslaget under Nr. 19 ikke vil møde Modstand fra hans Side, vil Spørgsmaalet sikkert blive taget under Overvejelse mellem 2den og 3die Behandling, hvilken Skæbne Ændringsforslaget saa faar. Paa den anden Side siger jeg, at over for en bestemt Modstand fra Ministerens Side tør jeg ikke anbefale at slutte sig til dette Ændringsforslag; thi en saadan Modstand vilde for mig være et Udtryk for, at man har ment, at der var afgørende praktiske Vanskeligheder ved at gaa ind paa dette Forslag, der oprindelig har været Jernbanekommissionens. Med disse Bemærkninger tillader jeg mig at anbefale de af Udvalget og dets Flertal stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

Bluhme: Min Stilling til det foreliggende Forslag og min Opfattelse af Sagen har ikke forandret sig fra tidligere Tid, da jeg sad i Jernbanekommissionen, hvor jeg fastholdt som det nyttigste og det bedste baade for Staten og Befolkningen at blive ved de nuværende Takster, indtil det i det mindste i en Aarrække har vist sig, hvorledes det endelige finansielle Resultat vil blive. At slutte ud af det nuværende finansielle Resultat finder jeg ikke korrekt, for saa vidt man giver det nuværende Jernbanetakstsystem Skylden. Da jeg har udtalt mig meget udførlig saavel i Jernbanekommissionens Beretning som her i min Mindretalsbetænkning, skal jeg ikke trætte Tinget med en Gentagelse deraf. Jeg anser det for ørkesløst at haabe, at nogen skulde slutte sig til mit Standpunkt.